

M
19

E L E G I A
I N O B I T V M E L L.

S A B E T H Æ S C H V L E N -
B U R G I O R V M F A M I L I A O R I V N -
dæ, Nobilissimi ac fortissimi viri L V D O L F I ab A L V E N -
S L E V E N Domini in Arxsleben conjugis, piæ, & pudicif-
simæ matronæ, quæ obiit 18. Julij Anno Christi supra
millesimum sexcentesimo, ætatis 27.
Conjugij 10.

S V M M Æ O B S E R V A N T I Æ
D E M E R E N D I Q V E F A V O R I S S T V -
D I O S C R I P T A A D N O B I L I S S I M V M E T G E -
nerosum virum L V D O L F V M ab A L V E N S L E -
V E N, jam viduum, Nutricium & Patronum
suum summum,
ab

Elia Hothlingio Calvensi Scholæ Amfur-
tensis moderatore.

Apocal. 14. v. 13.

Felices animæ vicij quibus ante piatis
Contigit optato claudere fine diem.
Namq; per ancipites, Christo duce & auspice, casus
Deveniunt portum quem petiere diu.

E. H. C.

M A G D E B U R G I

Excudebat Andreas Duncker Anno 1600.

SPLENDORE NATALI
LIV MET MAIORVM ATQVE
PROPRIA VIRTUTE NOBILISSI

mo viro ac Domino Ludolfo Alvensle-
bio Domino in Erxleben, &c. fau-
tori & Meccœnati suo ma-
gnifico S.

NTa condita est Natura hominum, vir nobilissime,
ut rebus secundis & gratis vel suaviter afficiatur,
vel doleat adversis & insuavibus. Divinitus enim
insitæ sunt humanis pectoribus σοφῶν, ut sint com-
monefactiones de amore Dei erga Filium, & erga nos.
Quare dolorem parentum & conjugum, quem concipiunt
& sentiunt in suorum interitu, aut alia calamitate, non pu-
temus infirmi animi signum esse, sed pij & generosi, qui
suorum desiderio jure ac meritò afficitur. Quod igitur
jam doles in morte conjugis suavissimæ, matronæ nobi-
lissimæ ac gravissimæ, eximia est pietas. Sed vult Deus,
ut hac verissima & solida consolatione dolorem tuum le-
nias, quod certus es, vitam vitæ mortalis, spem esse vitæ
immortalis, & jam tuam conjugem eductam esse cum so-
bole, quam jam tu præmisisti, ex hac mortali vita ad
consuetudinem filij Dei & ad piorum agmina translata.
Cum autem in hoc luctu tuo gravissimo maximè deceat à
Musis nostris jejunis aliquam significationem reverentiæ
& gratitudinis erga studiorum meorum Nutricium profi-
cisci, scripsi hanc Elegiam, ut & tuum dolorem hoc car-

minis genere mitigarem, & meum studium erga te & nobilissimæ Alvonum familiæ reliqua Sidera hoc qualicumq; officij genere declararem atq; ostenderem. Exhortari me tacite visa est animi non ingrati ratio, quam tibi vir nobilissime debeo & debebo semper. Ornabas me benigne ante quinquennium datis literis, ut vocant, promotorialibus, ad magnificum pro tempore Iuliæ Academiae Vicerectorem, quibus impetrabat animus, quod exoptaverat. Euge vir generose, patriæ virtutis hæres locupletissime, favemeorum quoq; studiorum conatui, clientem me tuum esse patere, Si clientela tua non indignus judicabor, nec vultu tuo Augusto dedignare hanc Elegiam beatæ memoriæ tuæ conjugis sacram.

Quare ut hanc qualemcumq; animi mei significacionem æquo animo suscipias, vehementer etiam atq; etiam oro. Deum ter optimum ter maximum precor, ut te Spiritu suo sancto consoletur, te cum sobole superstite diu nobis incolumem & rebus omnibus florentem conservet. Amfurti, ex Museo 15. Iulij Anno salutis humanæ
C10 100,

Nob. & Ampl. T.
subjectus.

*Elias Hothlingius Calvensis Scholæ
Asseburgica quæ Amfurti est.
Moderator.*

ELEGIA.

ELEGIA.

Hare citos gressus paulum suspende
viator

Atq³ quid hac moneat parva ta-
bella nota.

Scilicet humana quod sit maestissima vita
Conditio, multis atq³ onerata malis.

Vt tua fata, legens hac tristia fata, revolvas

Qua³ habeas vita munera lege tua.

Atq³ mali tanti dum qua sit origo requiris

Solamen queras auxiliūq³ petas.

Hei mihi (si lacrymas possem cohibere cadentes

Inq³ meo gemitus cogere corde graves)

Infelix hominum nimium est genus, estq³ periculis

Grandibus, innumeris expositumq³ malis.

Bella, fames, pestis, morbi, mortesq³ necesq³

Affligunt variis exagitantq³ modis.

Nec modus est ullus, nec meta doloribus istis

Sed veniunt damnis insuper aucta novis.

Causaq³ tantorum non est ignota malorum,

Primus homo tanti causa & origo mali.

Cum vetitum vetita male sanus ab arbore pomū

Avulsum cupidis dentibus attereret.

A 3

Quo

Quo se quoq³ suos natos omnesq³ nepotes
Constituit mortis, crimine, mancipia.
Quod quia grande nefas mortalis transit in omnes
Omnes regali mors premit imperio.
Et furiosa trucis violentia mortis in omnes
Transit mortales imperiumq³ tenet.
Non ulla vires non ulla potentia servat
Fortia nec validum robur & arma juvant.
Nobile nobilium nec stemma tuetur auorum
Neve per illustres gloria parta patres.
Nec regale decus nec magna potentia mortem
Aut immensarum copia pellit opum.
Omnia sed victrix humane maxima vita
Præsidia, immiti mors rapit atra manu.
E medio hinc juvenes tollit senioq³ gravatos,
Cumq³ pia rapitur matre puella citò.
A cujus liber grassante tyrannide nemo est,
Omnes sub leges mors vocat atra suas.
Prævalet humanis mors invida rebus, & omnes
Mortales stricto mortis ab ense cadunt.
Hinc generosa etiam (cujus modo carmine tristi
Funera deploro) fœmina morte cadit.
Fœmina casta, gravis, generosa, decora, benigna
Schulenburgiacæ gloria Elisa domus.

Hinc

Huic genitor V Vernerus erat vir candidus, equus
Præfectum Senones quem coluere fide.
MARCHIACIS AQUILIS qui gratus & utilis arte
Dum fuit in vivis consilioq; fuit.
Mater Bertslebia lux præstantissima gentis
Bertha inopum mater larga, benigna, pia.
Parva sub imperio carorum virgo parentum
Transigit vitæ tempora prima sua.
A teneris mater quam cara fideliter annis
Instituit summi religionæ Dei.
Moribus & teneram vitam formavit honestis
Et docuit quo sit vitæ regenda modo.
Illa studet monitis matris parere modestis
Et genitricis amat iussa subire volens.
Interea crescit dum virgo hæc nobilis, anni
Undecies fermè præteriere duo.
Fit matura viro, fit plenis nubilis annis,
Aptaq; legitimo subdere colla iugo.
Nec mora, legitime thalami de more jugalis
Rite viro eximio virgo decora datur.
Stemmata qui veteri veterum prognatus avorum
Antiqua generis nobilitate nitet.
Et præter patrias laudes & præter avitas
Nobilis hic merito cur celebretur, habet.

Et

Et passim notum LUDOLPHVS honoribus amplis
(ALVONVM sidus) nobile nomen habet.
Connubio stabili tedisq; jugalibus uxor
Fungitur Alvonu virgo decora viro.
Mutuus hos inter fuit ignis amore secundo
Vnum velle & idem nolle duobus erat.
Ut doluit toties abeuntem amplexa maritum
Sic reducem excepit lata marita sinu.
Scilicet exemplum non hoc conspectius ullum
Hoc a vo nostro Saxonis ora tulit.
Optima conjugium censetur & aurea vita
Vxor ubi stabili certat amore viro.
Et benedicta thori bis dulcia pignora quinq;
Est enixa suo mater amanda viro.
Quorum sex fato mors primo in limine vite
Transtulit ad celsi regna beata poli.
Quatuor ad thalami decora & spes una parentis
Deliciumq; a via sunt super eximia.
Incluta quæ soboles patria iam crescit in aula
Sicut oliuarum planta novella solet.
Magna sui generis, generorum magna, nepotum,
Magnaq; spes, magna & posteritatis erit.
Sedula quam teneris castissima mater ab annis
Instituit sancti religionem Dei.

Insu

Insuper & mores pietati jungit honestos
Quodq; decet simili sedulitate docet.
Nec quicquam transit studio torpente quod ipsum
Postulat officij sedula cura sui.
Insuper Oeconomam studio sese exhibet omni
Per-vigil in cuius pectore cura sedet. (tur
Commoda qua spectat, spectat qua damna sequun-
Arte suamq; regit consilioq; domum.
Comis, larga, gravis, generosa, decora, juvando
Lata bonos, miseris compatiensq; fuit.
Et totam recta vitam ratione gubernans
Vivit ut ingenuam vivere quamq; decet.
Lapsibus interea nullo remorante capistro
Diffugiunt tacitis integra lustra duo.
Nobilis hac summo dum fœmina servit Iesù
Atq; creatori est fida ministra suo.
Dumq; iugata thoro tædasque experta jugales
Format conjugij pignora cara sui.
Et simul interea vivendi terminus instat
Ingruit & vitæ meta suprema data.
{ Nam sua quemq; dies & inevitabile fatum
Terminus & certus metaq; certa manet.
Quam licet iniusta vita prævertere possis
Non ullis poteris transilisse modis)

B

Ocius

Ocyus humana vitæ fatalia mentes
Immites Parca stamina, fila legunt.
Ocyus atq; ingens compresso in pectore languor
Sentitur magno corq; dolore premit.
Viribus hic tacitis paulatim crescit in horas
Insultaq; cito cordis adimaruit.
Languida tunc subito flaccescunt membra, priores
Flaccescunt vires robur & omne perit.
Prorsus & humana nihil in discrimine tanto
Artis, multivalens ante medela juvat.
Humanis igitur medicinis illa relictis
Ætheream fido pectore querit opem.
Scit quod ab astrifero MEDICVS sit missus olympo
Ut morbos animæ corporis atq; levet.
Nomen IESVS habet (vox est Salvator Iesus)
Illud ab officio nomen habetq; suo.
Hunc quoniam incolumis dilexit amore fidei
Hunc Dominum vitæ constituitq; suæ.
Languida nunc etiam constanter amore sueto
Prosequitur vera diligit atq; fide.
Namq; scit, hic vitæ est quod solus & unicus autor
Hic Dominus vitæ munera solus habet.
Hunc precibus castis, hunc supplice voce precatur
Hujus & expertum postulat auxilium.
Ipsius

Ipsius omnipotens fuerit si forte voluntas
Vt placidè partum subleuet ille gravem
Corporis aut ruptis animam migrare paratam
Nexibus, auxilio solvat & ipse suo.
Et famulam placidè placidis amplexus in ulnis
Ducat in etherei regna beata poli.
Talia dum verbis, dum talia corde precatur
Hanc Mortem, vitam credidit esse suam.
Sæpe vocatus adest omnino numine CHRISTVS
Pectoris illustrans interiora suo.
Et (veluti Stephano constanti Martyri amicè
Monstravit famulis gloria quanta suis.)
Humanam quanto monstrat discrimine vitam
Et quantis præstet cœlica vita modis.
Quantaq; cœlestis semper sint gaudia vita
Quæq; reposta pios læta corona manet
Ista fide spectans, oculis & pectoris imi
Gaudia quæ lætus semper Olympus habet.
Despicit humana præsentia gaudia vita
Nec (velut ante) modo vita caduca placet.
Pectore sed tacito, totis & viribus illam
Appetit esse sui quam scit in arce Dei.
Et tibi salvator moriens commendat Iesu
In sanctas animam sponte volensq; manus.

Certa quod abruptis illam Salvator Iesu
Nexibus ad caeli regna beata feres.
Frigidus interea certum praecordia sanguis
Funditur, innatus deficit atq; calor.
Lumina paulatim, dum vita soluta recedit
Lumina mors placida claudit & ora manu.
Sic jacet exanimum, postquam sua fata peregit
Corpus, in aeterni Spiritus arce Dei est.
Corpora de tumulis quando rediviva resurgent
Quae certent radijs splendide Phœbe tuis.
Hoc quoq; defunctum spem condere propter eandem
Molliter in molli corpus oportet humo.
Propterea tanto conspectior illa futura
Ut spes sit vita, quae sine fine manet.
Exequiis solitis & honesto funere funus
Ducitur ad templi limina sacra sacri.
Et justis illic solito de more peractis
Conditur in patulo more decente rogo.
Hic requiem capiens post tristia fata beatam
Absq; omni, in placida pace, dolore cubat.
Expectatq; diem latum Salvator Iesus
Quo veniet celsi rursus ab arce poli.
Mortua terrifico passum clangore tubarum
Corpora de tumulis vivificare suis.

Atq;

Atq̄ suis dudum charis promissa ministris
Reddere pro meritis præmia digna suis.
Tunc semel exanimum tumulo quod conditur isto
Vivum cœlesti limine corpus erit.
Et Dominum, (moriens in quo confidit) IESVM
Aspiciens oculis fœmina sancta suis,
Semper inenarrabilibus gaudebit in ævum
Latitij, domino consociata suo.
Inq̄ triumphabit lata sine fine corona
Cœlica stelliferi gaudia nacta poli.
Talia (Mortalis vitæ dilectæ viator
Dum luges lacrymis damna dolenda pijs.)
Gaudia sollicito meditari corde memento
Quæ miseros homines usq̄ reposta manent.
Et salvatorem non ficto pectore Christum,
Extremam vitæ spem posuisse tuæ.
Ille trucem solus per tristia vulnera mortem
Vicit, & infernum diruit ille malum.
Solamenq̄ suis dextrâ presente ministris
In dubijs affert casibus auxilium.
Et quia mancipio nullis, ast omnibus usu
Tempus ad exiguum vitæ caduca datur.
Longa tibi longæ vitæ præponere noli
Tempora, vitæ fugax nam velut umbra fugit.

B 2

Et

Et mors humanam vitam (contraria vita)
Assidue sequitur corpus ut umbra suum.
Omnibus est vivis sancitum lege perenni
Nempe semel quod sit cuiq³ necesse mori.
Ergo refert modicum, moreris juvenisve senexve
Cum semel est homini cuiq³ necesse mori.
Attamen hæc homini semper mors optima, quæ mors
Sponte sua nondum sepe vocata venit.
Nam mala presentis vitæ mors omnia finit
Venturaq³ semel damna futura levat.
Et mala christicolis simul omnia terminat, omni
Christigenasq³ semel prosperitate beat.
Hæc meditabundus tacito dum corde volutas
Chare tuum felix carpe viator iter.
Et vitam, quoq³ tu, quo nanciscare beatam
Quæso piè liceat sepe precare mori.

FINIS.

NASCE.

NASCEBATUR ELISA-
BETHA ALVENSLEBICA MA-
trona gravissima A. C. c. 15. Lxxiv. die 1. Jun.
Mortua 18. Julij circiter 7. mat. Anno C. N.
c. 15. tumulata verò cum funebri pompa
ipsis Calendis Augusti in crypta
templi Erxlebiani.

1. *Timoth. 2. v. ultimo.*

γυνὴ σωθήσεται διὰ τῆς τεκνογονίας, ἔαρ μείνωσιν
ἐν πίσει, καὶ ἀγάπῃ καὶ ἀγιασμῷ
μετὰ σωφροσύνης.

AB 155 199

ULB Halle
004 841 417

3

TA 70L

09.2007 Bd.

ELEGIA
ROBITVMELLI.

BETHÆ SCHVLEN-
GIORVM FAMILIA ORIVN-
bilissimi ac fortissimi viri LVDOLFI ab ALVEN-
EN Domini in Arxsleben conjugis, piæ, & pudicif-
æ matronæ, quæ obiit 18. Iulij Anno Christi supra
millesimum sexcentesimo, ætatis 27.
Conjugij 10.

MMÆ OBSERVANTIÆ
MERENDIQVE FAVORIS STV-
SCRIPTA AD NOBILISSIMVM ET GE-
sum virum LVDOLFVM ab ALVENSLE-
VEN, jam viduum, Nutricium & Patronum
suum summum,
ab

Elia Hothlingio Calvensi Scholæ Amfur-
tensis moderatore.

Apocal. 14. v. 13.

elices animæ vicijis quibus ante piatis
Contigit optato claudere fine diem.
tamq; per ancipites, Christo duce & auspice, casus
Deveniunt portum quem petiere diu.

E. H. C.

MAGDEBURGI

excudebat Andreas Duncker Anno 1600.